

FRUMOASA ȘI BESTIA	3
AMNARUL	17
ALADDIN ȘI LAMPA FERMECATĂ	25
MOWGLI	37
HAINELE CELE NOI ALE ÎMPĂRATULUI	51

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Frumoasa și Bestia : [povești] / trad. și adapt.: Constantin Dragomir ; pict. : I. Prihodkin. — Ch.: „Biblion” SRL; Pereslavl (Rusia): „Integral” SRL 2016 (Combinatul Poligr., or. Tver, Rusia). — 64 p. — (Cinci povești). — (Billion).

Tit. orig.: Красавица и чудовище

ISBN 978-9975-112-70-3.

-- 1. Literatura romana pentru copii -- Povesti.

821-93

F 94

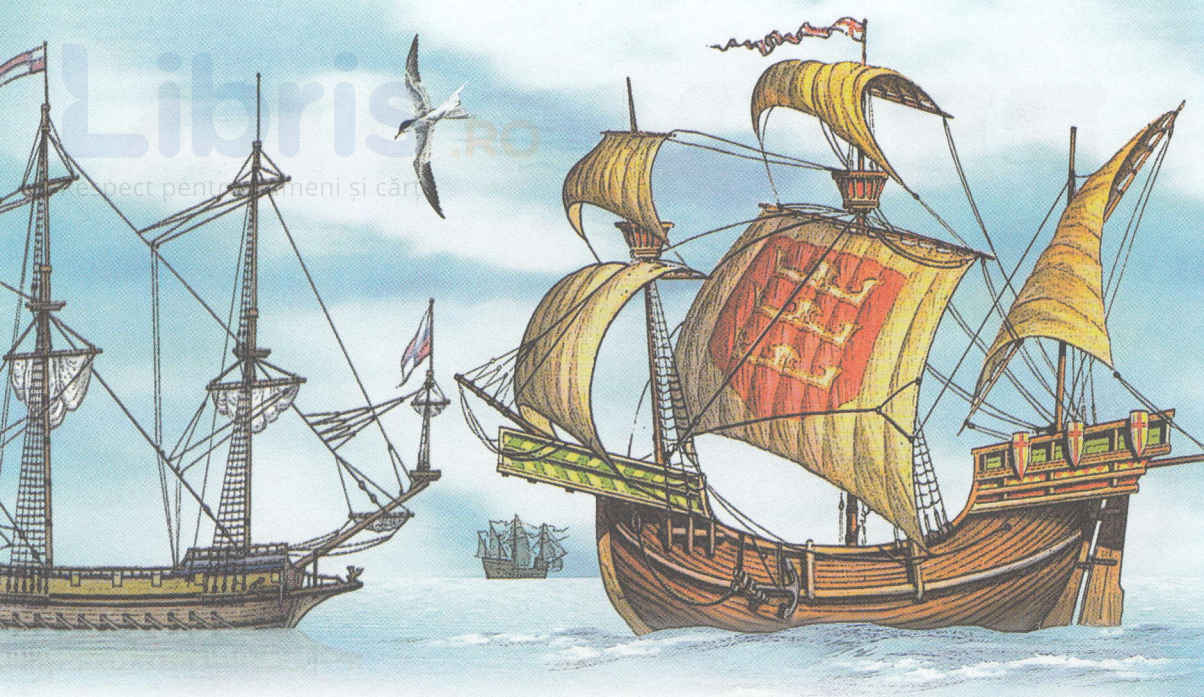
© SC «BIBLION» SRL, str. Miron Costin, 5,
MD-2068, Chișinău, Moldova
Tel.: 373 22/43-40-14,
www.biblion.md

Bun de tipar 27.08.2016. Format 70x90/16. Tiraj 5000 ex. Comanda № 36.

SRL „Integral”, 152025, regiunea Iaroslavl, or. Pereslavl-Zaleskii, p. Komsomoliskaia 1, of. 3/3.
Tipărită la „Combinatul Poligrafic de tipărire a literaturii pentru copii”. 170040, or. Tver, b.
50 let Otechabrea, 46.

FRUMOASA ȘI BESTIA

A fost odată ca niciodată un negustor bogat care avea trei fete. Surorile mai mari erau risipitoare și nu-și doreau să se căsătorească decât cu niște miri bogați, de viță aleasă. Me-zina era cea mai frumoasă dintre surori, așa și fiind numită: Frumoasa. Îmbrăcată în niște haine simple, ea trebuia de cu zori și nici nu se gândea la măritat, dorind să rămână cât mai mult alături de tatăl său în casa părintească.

Din nefericire, vapoarele negustorului au fost distruse de o furtună cumplită. Atunci el hotărî să plece în lume pentru a-și încerca norocul și a-și reface averea. La despărțire, fata cea mai mare îl rugă să-i aducă o rochie nouă cu guler de samur, cea mijlocie – un colier de perle, iar Frumoasa nu-i ceruse decât un trandafir roșu.

Însă nici în lumea largă negustorul nu se căpătui cu nimic și, ruinat de-a binelea, o luă îndărăt spre casă. În cale, fusese distrusă de furtună și ultima corabie, scufundându-se, iar negustorul ajunse cu chiu, cu vai la mal și porni încotro îl duceau ochii. Deodată, el zări în depărtare o luminiță și iuți pasul. După o vreme, negustorul se pomeni într-o poiană mare, în mijlocul căreia se înălța un palat minunat. În jur nu se zărea țipenie de om. Bătu în ușă și intră în palat. Odăile spațioase, frumos împodobite, erau și ele pustii. Abia acum își aminti că nu mâncase nimic în draga dimineată și în aceeași clipă în mijlocul odăii apăru, ca prin minune, o masa încărcată cu cele mai alese bucate și băuturi. După ce își potoli foamea și setea își zise că n-ar strica să-și mai dezmoștească puțin oasele și se așeză pe un jilț aurit adormind buștean.

Dimineată, când se trezi, în loc de hainele sale pono-site, zări altele noi pe speteaza jilțului. El se îmbracă, fără să știe cui s-ar cuveni să-i mulțumească, ieși în curte și se plimbă o vreme, admirând florile și păsările minunate din această grădină a raiului. Și deodată își aținti ochii asupra unui trandafir roșu-aprins ce creștea pe un răzor verde-verde. Negustorul își aminti de rugămintea Frumoasei, se apropie și îl rupse cu grijă. În aceeași clipă, în fața lui apăru ca din senin un monstru înfiorător și pocit. „Cum de-ai îndrăznit să rupi trandafirul meu, moșneag smintit ce ești?!” urlă Bestia. „Iartă-mi nechibzuința! Nu pentru mine, ci pentru fiica mea l-am rupt, zise negustorul, căzând în genunchi. Fii bun și lasă-mă să plec acasă...”

